

Tag 2

...später, später, später,
sagt die Voice,
voll doof,
sage ich,
schließe die Augen
und träume dich,
vielleicht heute Nacht,
flüstert die Sehnsucht...

Giorno 2

...più tardi, più tardi, più tardi,
dice la Voice,
che stupido,
dico io,
chiudo gli occhi
e ti sogno,
forse questa notte,
sussurra la brama...

Gün 2

... sonra, sonra, sonra,
der ilhami ses,
bence,
tamamen aptalca,
gözlerimi kapar,
mırıldanır özlem,
ve seni alırım hülyama,
belki bu gece ...

اليوم 2

... فيما بعد , فيما بعد , فيما بعد
تقول فويس ,
ما هذا الهراء ,
أقول أنا ,
أغلق عيني
وأحلم بك ,
ربما في هذه الليلة
يهمس الحنين ...

Tag 9.II

...Voice.
Vielleicht
hilft Rotwein.
Nicht alleine,
dann halt nicht,
keinen Rotwein.
Besser,
draußen einen Wolf zu finden,
eine Runde gemeinsames Rumjaulen,
natürlich völlig sinnfrei,
versteht sich.
Also raus,
am besten nackt, pur.
Wenn man mich sieht, egal,
schlimmer geht nimmer.
Dann steht in Zeitung
was von einem durchgeknallten Simpel,
der im Liebeswahn
durch nicht vorhandene Wälder streifte,
Wolf,
Wolf,
Wolf...

Giorno 9.II

...Voice.
Forse
il vino rosso aiuta.
Non da solo,
non basta,
niente vino rosso.
Sarebbe meglio,
trovare lì fuori un lupo,
fare un giro insieme mugolando,
ovviamente senza alcun senso,
cerca si capisce.
Quindi fuori,
sarebbe meglio nuda, del tutto.
E se qualcuno mi vede, fa lo stesso,
non può andare peggio.
Ho letto sul giornale
di un sempliciotto impazzito,
che nell'illusione dell'amore
vagava in un bosco immaginario,
Lupo,
lupo,
lupo...

Gün 9.II

... Ses.
 Belki
 yarar kırmızı şarap.
 Yalnız değil,
 Öyleyse kalsın,
 şarap kalsın.
 En iyisi,
 dışarıdan bir kurt bulmalı,
 bir tur beraber ulumalı,
 tamamen manasız,
 elbette.
 Dışarı,
 en iyisi çıplak, katkısız.
 Ya görürlerse beni, boşver,
 daha kötüsü her zaman var.
 Yazar gazetelerde
 bir şeyler bir ahmaktan,
 aşk çılgınlığında,
 olmayan ormanlarda koşan,
 kurt,
 kurt,
 kurt...

اليوم 9.2

... فويس.
 ربما يساعد
 النبيذ الأحمر.
 فقط لا.
 إذن,
 لاشيء من النبيذ الأحمر.
 سيكون أفضل
 إيجاد ذئب في الخارج
 لنعوي سوّية.
 بالتأكيد ذلك ليس له معنى ,
 أوافق عليه.
 إذن اخرج!
 فرما في كل عري , نقاء.
 إن شاهدوني , لا يهم ,
 لا شيء يمكن أن يصبح أسوأ.
 الصحف ستتكلم
 عن نوع مجنون
 يتجول داخل الغابات الوهمية
 بسبب أوجاع الحب النقية ,
 ذئب ,
 ذئب ,
 ذئب ...

Tag 9.III

Mut zur Liebe
...wish you were here...
Mut zum Leben
...wish you were here...
Mut zu UNS
...wish you were here...

Giorno 9.III

Coraggio di amare
...wish you were here...
Coraggio di vivere
...wish you were here...
Coraggio di essere NOI
...wish you were here...

Gün 9.III

Aşka yürek
... wish you were here ...
Hayata yürek
... wish you were here ...
BİZE yürek
... wish you were here ...

اليوم 9.3

تشجعي من أجل الحب
...wish you were here...
تشجعي من أجل الحياة
...wish you were here...
تشجعي من أجلنا
...wish you were here...

Tag 10.I

Der Tag neigt sich dem Abend,
verspricht der Nacht das Recht,
so will auch ich mich beugen
und schweigen durch die Wacht,
doch bricht im neuen Morgen
auch mir die Freiheit an,
zu folgen uns'res Herzens ew'gem Rufen,
auf dass aus ungestillter Hoffnung
steigt auf der Odem der Barmherzigkeit,
doch noch zu finden
am Grunde lodernder Verheißung,
das Leben, ungeteilt und wahr.

Giorno 10.I

Il giorno volge alla sera
e promette giustizia alla notte,
così anch'io desidero genuflettermi
e restare in silenzio durante la veglia,
ma allo spuntare del nuovo giorno
avere di nuovo la libertà
di seguire la chiamata eterna del nostro cuore,
che sale dalla speranza insoddisfatta
dal respiro della carità,
per poi trovare,
in fondo a una promessa ardente,
la vita, indivisa e vera.

Gün 10.I

Gün akşama dönüyor,
hakkını geceye bırakıyor,
bende böyle itaat etmek istiyorum
ve sessizce nöbet tutuyorum,
yeni yarıda
bana da özgürlük görünür,
kalbimizin bitmeyen feryadını dinleriz,
tükenmeyen umuttan yükselir
şefkatin nefesinde,
bulunur yinede,
alevlenir müjdelere onun dibinde,
hayat, paylaşılmamış ve gerçek.

اليوم 10.1

اليوم يتيح الطريق للظهيرة
والليلة تطلق وعداً بمجيئها
هكذا أتيح الطريق لغيري أنا أيضاً
وأظل على أهبة الاستعداد والصمت
مع ذلك الصباح
تعدني الحرية أن أكمل
بناء حيناً,
الأمل
توقعت أن يحصل
ما كنت أتمناه,
وعد ناري,
الحياة, موحدة وأصيلة.

Tag 13

...zu dürfen
...mich legen, in Deinen Schoß
...mich atmen, in Deiner Brust
...mich ruhen, in Deinem Sinn
...mich pochen, in Deinem Herzen
...mich träumen, in Deiner Seel'
...mich fühlen, in Deiner Sicht
...mich spiegeln, in Deiner Lieb'
...zu dürfen

Giorno 13

...se potessi
...distendermi sul Tuo grembo
...respirare sul Tuo petto
...avere pace nella Tua mente
...pulsare con il Tuo cuore
...sognare con la Tua anima
...sentirmi al sicuro sotto ai Tuoi occhi
...specchiarmi nel Tuo amore
...se potessi

Gün 13

..... Punkte zu viel,
... kucağına yaslanmak
... göğsünde nefes almak,
... duygularında dinlenebilmek,
... kalbinde çarpmak,
... rüyalar görebilmek, ruhunda'
... senin gözünlen hissedebilmek,
... kendimi yansıtmak, sevdanda'
... muktedir

اليوم 13

...لو كنت أستطيع
...الراحة, في حضنك
...التنفس, في صدرك
...البقاء, في عقلك
...الفوز, بقلبك
...الحلم, بروحك
...الشعور, بنظرتك
...الانجذاب, بحبك
...لو كنت أستطيع

HANS BJARNE THOMSEN, ZURICH, 2016

Die Gedichte sind Momentaufnahmen einer langen, intensiven Beziehung - sind Schnappschusssegmente, implodieren auf unseren Sinnen mit ihren jähen Gefühlsbotschaften, ob Liebe oder Sehnsucht, beides enthält innige Erinnerungen des Vergangenen und leidenschaftliche Hoffnungen für das Zukünftige. Und bleiben doch Schnappschüsse, und wir mühen uns zu verstehen und das Ganze zu fassen: Tatsächlich aber mag es gerade das Fragmentarische sein, das uns anspricht, das spürbar Geheimnisvolle, das unsere aufgewühlte Imagination anstößt, mehr begreifen zu wollen. Es ist, wie der Venus von Milo in unserer Vorstellung Arme anzusetzen.

Sind dies Botschaften an eine Liebste oder an ein göttliches Wesen? Sind sie erdacht oder real? Wie die Künstlerin LaBGC im Prolog notiert, erzeugen diese und andere Ungewissheiten Spannung. Die CARA Gedichte stellen Verbindungen her zum Zen Dichter Ryokan (1758 - 1831), dessen Poesie gleichfalls mehrdeutig war und wir nicht sicher sein können, zu wem er spricht - vielleicht zu einer Liebsten und vielleicht auch nicht. Wie in seinem letzten Gedicht:

„Wann, wann?“ seufzte ich.

Die ich ersehnte

Ist endlich da;

Mit ihr nun

Habe ich alles was ich brauche.

Vorgeblich an eine Frau gerichtet, könnte ebensogut Kannon gemeint sein, die Bodhisattva der Barmherzigkeit, typischerweise dargestellt als weibliche Gottheit. Ob geschrieben an eine Göttin oder an ein weltliches Wesen - ob eine imaginierte Präsenz oder ein tatsächliches Geschehen beschreibend - es sind diese Fragen, die uns im Kopf bleiben und die Schönheit des Unvollendeten steigern. Und vielleicht beeindruckt Venus ohne Arme mehr?

Und wie stellt man Ungewisses dar? Mit ihren Farbausbrüchen formen die Gemälde von LaBGC perfekte Gegenstücke zu den CARA Gedichten: Gefühlsmomente übersetzt in warme Pigmente. Wir sehen den Mond, die Sonne, die Zweige eines Baums, architektonische Elemente, aber immer fragmentarisch: himmlische Körper, die keinen ganzen Kreis formen, Zweige, die ihre Wurzeln finden müssen, Formen, die außerhalb der Leinwand zu vollenden sind: vollendet in unserem Kopf so, wie wir die Gedichte zu vollenden bestrebt sind. Und auch hier könnten wir uns fragen, sind diese Gemälde nicht ideal in ihrer gegenwärtigen Form? Und liegt die Schönheit, wie in den CARA Gedichten und denen von Royan, nicht gerade in den Ausschnitten, der Mehrdeutigkeit, im Unvollkommenen?

CARA und LaBGC führen uns mittels einer Reise in das dunkle Unbekannte, eine Reise, illuminiert durch schillernde Blitze offengelegter Emotionen, Abbilder und einen bemerkenswerten Reichtum an Vorstellungen. Wir sind privilegiert, Mitreisende zu sein und die Visionen zu teilen.

HANS BJARNE THOMSEN, Zurich, 2016

I poemi sono momenti di una lunga relazione vitale che appaiono in segmenti di istantanee, implodendo sui nostri sensi con i loro messaggi improvvisi carichi di emozioni, d'amore o di desiderio ardente, contenenti sia delle memorie persistenti del passato che delle speranze appassionate per il futuro. È vero che rimangono delle istantanee e che lottiamo per comprendere e mettere insieme il tutto. Infatti la natura frammentaria potrebbe essere ciò che ci affascina, il mistero a portata di mano che mette in atto la nostra immaginazione appassionata per accedere ad un significato più onnicomprensivo. Aggiungono le braccia a Venere di Milo, nell'immagine delle nostre menti.

Si tratta di messaggi indirizzati ad un amante o ad un essere divino? Sono immaginari o reali? Come mette in rilievo l'artista LaBGC nel prologo, vi è una tensione causata da queste ed altre incertezze. I poemi di CARA accentuano i collegamenti con il poeta zen Ryokan (1758 - 1831), la cui poesia conteneva anche delle ambiguità riguardanti il suo interlocutore, forse un amante, forse no. Come nel suo ultimo poema:

“Quando, quando?” sospirai.

L'uno al quale aspiravo,

Alla fine è arrivato;

Ora che sono insieme a lei,

Ho tutto ciò di cui ho bisogno.

Apparentemente indirizzato ad una donna, il poema potrebbe anche rivolgersi a Kannon, il Bodhisattva della Misericordia, tipicamente rappresentato come divinità femminile. Il poema è stato scritto per una divinità o un essere terreno? Descrive una presenza immaginaria o un evento reale? Queste domande rimaste nella nostra mente aggiungono la bellezza dell'incompletezza. Forse Venere è preferibile senza braccia?

E come facciamo ad illustrare il parzialmente noto? I quadri di LaBGC, con le loro pennellate variopinte, formano le controparti perfette dei poemi di CARA: attimi emozionali tradotti in pigmenti caldi. Nella luna e nel sole intravediamo i rami di un albero, elementi architettonici, anche se sempre sotto forma di frammenti: corpi celesti che non sono in grado di formare cerchi pieni, rami alla ricerca delle loro radici, strutture da completare al di fuori della tela: questi frammenti vanno completati nella nostra mente, allo stesso modo in cui cerchiamo di completare i poemi. A questo punto sorge la domanda se questi quadri non siano ideali nelle loro forme attuali? E che come nel caso dei poemi di CARA e quelli di Ryokan quella bellezza giunge in frammenti, nell'ambiguo e nell'incompleto?

CARA e LaBGC ci conducono in un viaggio attraverso un luogo buio e sconosciuto, un viaggio illuminato da lampi abbaglianti che rivelano emozioni, immagini e una ricchezza immaginativa eccezionale. Godiamo il privilegio di viaggiare con loro, condividendo le loro visioni.

HANS BJARNE THOMSEN, Zurich, 2016

Şiirler uzun, çok dolu dolu ilişkimin, anlık görüntü dilimlerin duygu selleri – anlık düşünce şimşekleri, patlayan duygularımızın taşıdığı şipşak enstantanelerini duygularıyla içime göçümünü ifade eden ani hislerin taşıyıcısı, sevda olsun, ister hasret, ikisi de geçmişin içten umut dolu zarif hatıralarını ilerideki beklentileridir.

Ve bunlar anlık enstantene kalırlar ve bizler onların tamamını kavramaya gayret ederiz: aslında parça halindedir dikkatimizi alan, ilgimizi çekebilen, imajinasyonumuza uzanarak, sezilen gizem daha da fazlasını kavramaya uğraşan. Milo'nun Venüs'ü kolsuz da güzel değil mi?

Uydurma mı, yoksa gerçek mi? Sevgiliye, ilahi bir yaratığa mesaj mı bunlar? Sanatçı LaBGC'nin de not aldığı gibi, bunlar ve diğer bilinmeyelerin aralarında uyumsuzluk oluşuyor. CARA şiirleri, çok anlamlı olarak bilinsede, kesinlikle kiminle iletişimde olduğundan emin olunamayan Zen şairi Ryokan (1758-1831) ile ortak özdelikler veriyor, belki sevgilisine konuşuyor, belkide başka birine.

Son şiirinde yazdığı gibi:

„Ne zaman, ne zaman?“ diye, ah çektim.

Beklediğim

Geldi sonunda;

Onunla birlikte;

Gereken her şeye sahibim.

Sözde, bir kadına yöneltilmiş gibi anlaşılabilirse bile, muhatap tipik olarak kadın olarak bilinen bir şefkat Bodhisatva'sı olarak bilinen tanrıça Kannon'da olabilir. İster tanrıça, ister fani bir dünyalıya yazılmış olsun. İster hayali olay, veya gerçek yaşanmış bir olay. Zihinlerimizde kalan sorular ve tamamlanmamış güzellik. Belkide kolsuz bir Venüs'ü daha fazla beğeniriz?

Belirsizliği nasıl ifade edebiliriz? LaBGC tablolarındaki şekilli renk patlamaları ile CARA şiirlerinin kusursuz karşılığı olarak: Duygu dolu anlar sıcak renklere çevrilmiş. Ay, Güneş, ağaç dalları, görüyoruz, ama devamlı parçalanmış olarak gördüklerimiz: tam yuvarlak olamamış küçük ilahi daireler, köklerini aramaya mahkum ağaç dalları, tablonun sınırlarını aşarak tamamlanacak olan nesnelere: kafamızda şiirleri nasıl tamamlanmış görmek istediğimiz gibi bitiyorlar. Burada kendimize soracak sorumuz, yoksa tüm bu tablolar olabilecekleri en ideal görünümde değil mi? Ve bunların güzellikleri, CARA ve Royan şiirlerinde olduğu gibi eş anlamlı olduklarında mükemmel değil mi?

CARA ve LaBGC bilinmeyen karanlığa, parlayan şimşeklerin açığa savurduğu emasyonların ilhamında bir seyahatte, inanılmaz bir hayal kurma zenginliğinin görüntülerine ulaşacağız. Bizler yol arkadaşı olmakla ayrıcalıklı vizyonlara ortak olacağız.

HANS BJARNE THOMSEN, Zurich, 2016

ظاهريا هي موجهة لامرأة، ربما تكون وجهة أيضا لـ كانون، بوديساتفا الشفقة، التي جرت العادة أن تكون معروفة كآلهة. لتكن موجهة لمعبود أو لكائن أرضي-خيالي أو حقيقي- تلك هي الأمور المجهولة التي تضاف للجمال الذي هو غير كامل. هل سيكون فينوس أفضل بلا أذرعة؟

و، كيف بالإمكان توضيح شيء ما نعرفها فقط بشكل جزئي؟ رسومات ب ج ث تصيغ لحنا كاملا مع قصائد كارا، مع الكم الهائل من الألوان: لحظات عاطفية تظهر بوضوح. نرى القمر، الشمس، أغصان الأشجار، وعناصر معمارية. لكن دائما بشكل مجزأ: أجسام سماوية لا تستطيع التشكل على هيئة دوائر كاملة، أغصان بحاجة لأن تلتقي مع جذورها، هياكل عليها أن تكتمل خارج قطع القماش: عليهم أن يكتملوا داخل عقولنا، تماما مثلما نبحث عن كيفية إكمال القصائد. وعند هذه النقطة علينا أن نتساءل، هل هي بصورها المثالية بشكلها الحالي؟ ومثل ما هو موجود في قصائد كارا وريوكان، هل الجمال يظهر بشكل جزئي؟ فيما هو غامض وما هو ناقص؟

كارا و ال ب ج ث يأخذوننا في رحلة إلى الظلمة المجهولة، رحلة مضيئة من الومضات المبهرة من الأشعة التي تكشف العواطف، صور وثروات ملحوظة من الخيال. نحن محظوظون لكوننا زملاء في هذه الرحلة ولأننا نستطيع أن نشارك رؤياهم.

القصائد تعبر عن لحظات لعلاقة طويلة وحيوية، حيث تظهر كمسلسل من حلقات أنية، تتحطم في أحاسيسنا مع رسائل مفاجئة من العواطف، أكانت من حب أو من رغبات، تحتوي ذكريات مستمرة من الماضي وآمال عاطفية في المستقبل. رغم كل شيء فهي عبارة عن لقطات، إذ يصعب علينا فهم العمل كله: فعليا، هذه التجزئة ربما تكون جزءا من جاذبيته، السر الذي يجعل من مخيلتنا تعمل للوصول لمعنى أكثر كمالا، مثل تأثير غرس الأذرعة من فينوس لميلو في عقولنا.

هل تلك الرسائل موجهة لحبيب أم إلى كائن مقدس؟ هل هي خيالات أم حقائق؟ مثلما تشير الفنانة ب ج ث بافتتاح الكتاب، هذه الشكوك وغيرها تنطوي على بعض التوتر. قصائد كارا لها تشابه أيضا مع قصائد الشاعر زين ريوكان (1758-1831) تلك القصيدة أيضا تحتوي على غموض، والتي لا نعرف أيضا عن نتحدث - ربما حبيب وربما لا. كما في آخر قصيدة له:

متى، متى؟ تنفست.
التي كنت أشتاق لها
أخيرا وصلت،
معها، الآن،
عندي كل ما أحتاج.